

Közönynek, bűnnek tengerén,
Haló fajta, lobbanó remény,
Menedéket nem kívánok, és
Nem hajt már a vér,

Vele még nem elég az áldozat,
Szeme ég, feledék ma álmokat,
Tavasza nyár jó, nyárra tél,
S ébred majd a vér

Gyilkos ősök beteg gyermeke,
Sárral élő korcsok éneke,
Hálátlan-hazátlan szavát,
Ha éneklük a fák,

Elhal minden, mi hív, igaz,
Burjánzik a dudva, nő a gaz,
Hazám lesz akkor is, ha fáj,
Ha nem jó többé nyár

Tűnő por, elmúlt kor, egy
Jobb világ nevelte ember,
Úgy élt, lám, mint a gyermek, aki
Gyávának lenni nem mer,
Úgy dobta oda életét,
Mint akinek minden mindegy már,
Értünk, kései maradékért
Vállalta, mi jó, mi vár

Míg velem a csengő szó,
Jó anyámtól útravaló,
Míg értem a föld dalát,
Addig nem félem az éjszakát!
Nem árthat, nem üldözhet el,
Dalomra lesz, aki majd felel,
Míg velem a szóló szó,
Lesz majd mindig hírhozó!